

Arrest

nr. 299 854 van 11 januari 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. TIMMERMANS
Vaartdijkstraat 19 B1
8200 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ivoriaanse nationaliteit te zijn, op 4 september 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 26 augustus 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en van diens beslissing van dezelfde datum tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 31 oktober 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 14 november 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De aanwezigheid van verzoeker in het Rijk werd vastgesteld bij een actie van de politie op 26 augustus 2023 aan het station Brussel-Zuid.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 26 augustus 2023 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering – het betreft in feite verscheidene beslissingen die zijn opgenomen in één akte –, die verzoeker op 27 augustus 2023 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de PZ ZUID op 26 augustus 2023 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer die verklaart te heten:

Naam: [N.]

voornaam: [K.]

[...]

nationaliteit: Ivoorkust

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GROND- GEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1900 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene verklaart dat hij sinds 16 jaar in België verblijft en dit om te werken. Betrokkene verklaart niet dat hij internationale bescherming heeft aangevraagd in België of in een ander Europees land en verklaart dat hij geen probleem heeft in Ivoorkust. Betrokkene geeft geen reden op waarom hij niet terugkeerde naar Ivoorkust. Betrokkene verklaart dat hij een ziekte heeft die hem belemmert om te reizen of om terug te keren naar zijn herkomstland, namelijk astma. Betrokkene verklaart dat hij een Belgische vrouw heeft waarover hij geen verdere gegevens kan verschaffen en een Belgisch kind waarover hij geen volledige gegevens kan verschaffen. Verder heeft betrokkene geen familie in België. In zijn herkomstland heeft betrokkene nog zijn vader.

Wat de verwijzing naar zijn Belgische vrouw en kind betreft, die op basis van de verklaring van betrokkene niet geïdentificeerd kunnen worden, stellen we vast dat er geen enkele aanvraag tot gezinshereniging of tot regularisatie werd ingediend bij de bevoegde overheid.

Betrokkene haalt zijn werklust aan die hem toestaat deel te nemen aan de arbeidsmarkt. Dit element opent echter niet het recht tot verblijf.

Het voornamen of de bereidheid om te werken zonder dat er effectief een werkvergunning werd afgeleverd, vormt geen beletsel voor een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst of verblijf in het buitenland met het oog op het verkrijgen van de vereiste vergunningen. De betrokkene beschikt niet over de vereiste werkvergunning en kan dus geen winstgevende activiteit uitoefenen. Bovendien opent dit element het recht op verblijf niet.

Bovendien kan de betrokkene zijn verlangen om deel te nemen aan de arbeidsmarkt in zijn land van herkomst in vervulling brengen ten einde zich te re-integreren.

De betrokkene haalt in de vragenlijst 'hoorrecht' de duur van zijn verblijf op het grondgebied aan.

De betrokkene is doelbewust op illegale wijze op het grondgebied verbleven. Dit was betrokkenes eigen keuze, wat maakt dat hij/zij zelf de nadelige situatie gecreëerd heeft, waarin hij zich nu bevindt en die hij nu inroept (Raad van State, arrest nr. 132.221 van 09.06.2004).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte. In casu is geen sprake van een

gebrek aan eerbiediging van het privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (RVV, nr. 123.945 van 16 mei 2014).

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmert terug te keren naar zijn land van herkomst. In het gesloten centrum zal betrokkene medisch onderzocht worden.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14 Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan

X Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 16 jaar in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn

Betrokkene beweert sinds 16 jaar in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene verklaart dat hij sinds 16 jaar in België verblijft en dit om te werken. Betrokkene verklaart niet dat hij internationale bescherming heeft aangevraagd in België of in een ander Europees land en verklaart dat hij geen probleem heeft in Ivoorkust. Betrokkene geeft geen reden op waarom hij niet terugkeerde

naar Ivoorkust. Betrokkene verklaart dat hij een ziekte heeft die hem belemmert om te reizen of om terug te keren naar zijn herkomstland, namelijk astma. Betrokkene verklaart dat hij een Belgische vrouw heeft waarover hij geen verdere gegevens kan verschaffen en een Belgisch kind waarover hij geen volledige gegevens kan verschaffen. Verder heeft betrokkene geen familie in België. In zijn herkomstland heeft betrokkene nog zijn vader.

Wat de verwijzing naar zijn Belgische vrouw en kind betreft, die op basis van de verklaring van betrokkene niet geïdentificeerd kunnen worden, stellen we vast dat er geen enkele aanvraag tot gezinshereniging of tot regularisatie werd ingediend bij de bevoegde overheid.

Betrokkene haalt zijn werklust aan die hem toestaat deel te nemen aan de arbeidsmarkt. Dit element opent echter niet het recht tot verblijf.

Het voornemen of de bereidheid om te werken zonder dat er effectief een werkvergunning werd afgeleverd, vormt geen beletsel voor een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst of verblijf in het buitenland in het oog op het verkrijgen van de vereiste vergunningen. De betrokkene beschikt niet over de vereiste werkvergunning en kan dus geen winstgevendende activiteit uitoefenen. Bovendien opent dit element het recht op verblijf niet.

Bovendien kan de betrokkene zijn verlangen om deel te nemen aan de arbeidsmarkt in zijn land van herkomst in vervulling brengen ten einde zich te re-integreren.

De betrokkene haalt in de vragenlijst 'hoorrecht' de duur van zijn verblijf op het grondgebied aan.

De betrokkene is doelbewust op illegale wijze op het grondgebied verbleven. Dit was betrokkene's eigen keuze, wat maakt dat hij/zij zelf de nadelige situatie gecreëerd heeft, waarin hij zich nu bevindt en die hij nu inroept (Raad van State, arrest nr. 132.221 van 09.06.2004).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte. In casu is geen sprake van een gebrek aan eerbiediging van het privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (RVV nr. 123.945 van 15 mei 2014).

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmert terug te keren naar zijn land van herkomst. In het gesloten centrum zal betrokkene medisch onderzocht worden.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn

Betrokkene beweert sinds 16 jaar in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden."

De beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, die verzoeker ook op 27 augustus 2023 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"Betrokkene werd gehoord door de PZ ZUID op 26 augustus 2023 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : [N.]

Voornaam : [K.]

[...]

nationaliteit : Ivoorkust

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 26 augustus 2023 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

X 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 2 jaar:

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart dat hij sinds 16 jaar in België verblijft en dit om te werken. Betrokkene verklaart niet dat hij internationale bescherming heeft aangevraagd in België of in een ander Europees land en verklaart dat hij geen probleem heeft in Ivoorkust. Betrokkene geeft geen reden op waarom hij niet terugkeerde naar Ivoorkust. Betrokkene verklaart dat hij een ziekte heeft die hem belemmert om te reizen of om terug te keren naar zijn herkomstland, namelijk astma. Betrokkene verklaart dat hij een Belgische vrouw heeft waarover hij geen verdere gegevens kan verschaffen en een Belgisch kind waarover hij geen volledige gegevens kan verschaffen. Verder heeft betrokkene geen familie in België. In zijn herkomstland heeft betrokkene nog zijn vader.

Wat de verwijzing naar zijn Belgische vrouw en kind betreft, die op basis van de verklaring van betrokkene niet geïdentificeerd kunnen worden, stellen we vast dat er geen enkele aanvraag tot gezinshereniging of tot regularisatie werd ingediend bij de bevoegde overheid.

Betrokkene haalt zijn werklust aan die hem toestaat deel te nemen aan de arbeidsmarkt. Dit element opent echter niet het recht tot verblijf.

Het voornemen of de bereidheid om te werken zonder dat er effectief een werkvergunning werd afgeleverd, vormt geen beletsel voor een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst of verblijf in het buitenland met het oog op het verkrijgen van de vereiste vergunningen. De betrokkene beschikt niet over de vereiste werkvergunning en kan dus geen winstgevende activiteit uitoefenen. Bovendien opent dit element het recht op verblijf niet.

Bovendien kan de betrokkene zijn verlangen om deel te nemen aan de arbeidsmarkt in zijn land van herkomst in vervulling brengen ten einde zich te re-integreren.

De betrokkene haalt in de vragenlijst 'hoorrecht' de duur van zijn verblijf op het grondgebied aan.

De betrokkene is doelbewust op illegale wijze op het grondgebied verbleven. Dit was betrokkenes eigen keuze, wat maakt dat hij/zij zelf de nadelige situatie gecreëerd heeft, waarin hij zich nu bevindt en die hij nu inroept (Raad van State, arrest nr. 132.221 van 09.06.2004).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte.

In casu is geen sprake van een gebrek aan eerbiediging van het privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (RVV, nr. 123.945 van 15 mei 2014).

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmert terug te keren naar zijn land van herkomst. In het gesloten centrum zal betrokkene medisch onderzocht worden.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

3. Over de rechtsmacht van de Raad

Inzake de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering dient te worden opgemerkt dat deze beslissing werd genomen in toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en dat een vreemdeling, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van dezelfde wet, tegen een dergelijke beslissing een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering in overeenstemming is met de wet.

Het beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering.

4. Onderzoek van het beroep gericht tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het land te verlaten, de beslissing tot terugleiding naar de grens en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

4.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 74/11 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel.

Zijn betoog luidt als volgt:

"1. SCHENDING VAN ARTIKEL 74/13 VREEMDELINGENWET EN ART. 8 EVRM

5. Verwerende partij is, bij het uitvaardigen van een bevel om het grondgebied te verlaten of het opleggen van een inreisverbod, verplicht rekening te houden met het gezins- en familieleven van verzoeker.

Verzoekende partij verwijst naar art. 74/13 van de Vreemdelingenwet die luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land".

(art. 74/13 van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980 [...])

Uit de beslissing dd. 26.08.2023 blijkt geenszins dat verwerende partij rekening heeft gehouden met het gezins- en familieleven van verzoeker.

6. Verwerende partij heeft geenszins rekening gehouden met het feit dat de volledige familie van verzoeker in België verblijft.

Verzoeker heeft heel wat familie wonen in België:

- mevr. [K.A.A.] (ex-partner)
- De heer [A.K.M.], [...] (kind);
- Mevr. [A.K.F.] [...] (kind);
- Mevr. [A.Y.F.], [...] (kind);

Zijn gezinsleden beschikken allen over de Belgische nationaliteit.

Verzoeker benadrukt dat hij een heel goede band onderhoudt met de bovenstaande familieleden.

Bovendien heeft verzoeker ook 2 zussen en een broer die eveneens over de Belgische nationaliteit beschikken en die ook permanent in België verblijven.

7. Verwerende partij heeft geenszins rekening gehouden met het feit dat verzoeker reeds jarenlang onafgebroken in België verblijft, alwaar hij niet alleen de Belgische nationaliteit heeft verworven, doch zich ook uitstekend geïntegreerd heeft.

Zo heeft verzoeker gewerkt in een restaurant genaamd Bazart te Brussel.

Het hoeft in die zin ook niet te verwonderen dat het volledige sociale leven van verzoeker zich in België afspeelt, meer specifiek in Jette en Brussel.

Aangezien verzoeker over de Belgische nationaliteit beschikt kan eveneens geen bevel tot het verlaten van het grondgebied - bijlage 13 septies worden afgeleverd.

Bovendien is er op heden geen beslissing tot het intrekken van de Belgische nationaliteit, zodat er geen reden voorhanden is dat verzoeker het Belgisch grondgebied zou moeten verlaten.

Dergelijke beslissing zou onherstelbare repercussies tot gevolg hebben. Bovendien zou dergelijke beslissing volledig indruisen tegen het principe van vrij verkeer.

8. Gelet het bovenstaande is de beslissing van verwerende partij dd. 26.08.2023 strijdig met artikel 74/13 van de vreemdelingenwet dd. 15.12.1980, gelet geenszins rekening werd gehouden met het gezins- en familieleven van verzoekende partij.

2. SCHENDING VAN ARTIKEL 8 EVRM

9. Verzoekende partij verwijst naar art. 8 EVRM, die luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wat een gezinsleven uitmaakt is een feitenkwestie en hangt af van het feit of er daadwerkelijke persoonlijke gezinsbanden zijn. Het kan zowel om een de jure gezinsleven gaan, maar evengoed een feitelijk gezinsleven zijn. Het EHRM oordeelde reeds in verschillende zaken betreffende jongvolwassenen die zelf nog geen gezin hadden, dat hun relatie met hun ouders en andere gezinsleden ook binnen de definitie van 'familieleven' vallen: "in the case of an applicant who had reached the age of majority [...] and was living with his parents, that it had accepted in a number of cases that the relationship between young adults who had not founded a family of their own and their parents or other close family members also constitutes 'family life'" (zie o.m. EHRM, Maslov v. Oostenrijk, 23 juni 2008; EHRM, A.A. v. UK, 20 September 2011; EHRM, Bouchelkia v. Frankrijk, 29 januari 1997; EHRM, El Boujaïdi v. Frankrijk, 26 September 1997;...).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

De beslissing dd. 26.08.2023 uitgaande van verwerende partij is onbetwistbaar een inbreuk op de grondrechten van verzoeker, met name het recht op eerbiediging van zijn gezinsleven.

10. Verzoeker benadrukt andermaal dat al zijn familieleden in België verblijven en over de Belgische nationaliteit beschikken. Verzoeker staat op heden nog steeds in voor de opvoeding van zijn kinderen.

Ook met zijn zussen en broer heeft verzoeker een goede band die geenszins verwaarloosbaar is.

Verzoeker zou zich niet kunnen inbeelden om weggenomen te worden van zijn gezin en zijn familie.

Gelet het bovenstaande is de beslissing van verwerende partij dd. 26.08.2023 strijdig met artikel 8 EVRM, gelet verzoeker bij een eventuele terugkeer naar Ivoorkust, gescheiden zal leven van zijn familie, die alien in België verblijven.

3. SCHENDING VAN DE FORMELE MOTIVERING VAN DE BESTUURSHANDELING ZOALS BEPAALD IN ARTIKEL 2 EN 3 VAN DE WET VAN 29 JULI 1991

11. De bestreden beslissing om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, alsook het inreisverbod dd. 26.08.2023 werden niet afdoende gemotiveerd.

Aan iedere administratieve rechtshandeling dienen draagkrachtige motieven ten grondslag te liggen.

Een bestuurshandeling dient aldus te worden gemotiveerd op niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

De stijlclausules zoals geformuleerd in de beslissing dd. 26.08.2023 zijn in ieder geval onvoldoende, zeker met het oog op bepaalde cruciale elementen in het dossier van verzoeker.

Ter zake verwijst verzoeker naar artikel 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen dd. 29.07.1991:

"Art. 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moeten afdoende zijn."

De hierboven vermelde artikels creëren een verplichting voor verwerende partij op vlak van de besluitvorming, met name de formele motiveringsplicht.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710)

De motiveringsplicht heeft een dubbele gedaante: de materiële motiveringsplicht enerzijds en de formele motiveringsplicht anderzijds.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat de beslissing moet worden gedragen door rechtsgeldige motieven, de formele motiveringsplicht gaat een stap verder en vereist dat die motieven terug te vinden zijn in de bestuurlijke beslissing zelf (zie 10 jaar Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: daadwerkelijke rechtsbescherming, Brugge 2017, die Keure, p 143).

Volgens vaste rechtspraak moet een administratieve rechtshandeling, om te voldoen aan de formele motiveringsplicht die wordt opgelegd in de Wet Motivering Bestuurshandelingen, de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die hieraan ten grondslag liggen; die motivering moet afdoende zijn om de belanghebbende in staat te stellen terdege te oordelen of het zin heeft zich tegen de beslissing te verweren met de middelen die het recht hem ter beschikking stelt.

Uit de bestreden beslissingen dient te blijken dat de Dienst Vreemdelingenzaken met alle feitelijke overwegingen - de specifieke situatie van de betrokken persoon - heeft rekening gehouden.

De formele motiveringsplicht impliceert dat de formulering van de beslissing de juridische en feitelijke motieven moet bevatten die verwerende partij overwoog bij het nemen van haar beslissing, quod non in casu.

12. Verzoeker benadrukt dat verwerende partij geenszins rekening heeft gehouden met alle relevante elementen van zijn dossier, met name het feit dat verzoeker beschikt over de Belgische nationaliteit sedert 2009, al jarenlang in België woont, geïntegreerd is in de samenleving, zijn familie alhier verblijft, de nodige administratieve stappen heeft doorlopen....

Nergens in de beslissing dd. 26.08.2023 werd verwezen naar één van de hierboven aangehaalde elementen.

Nochtans is verwerende partij - bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten - verplicht te handelen overeenkomstig de beginselen van behoorlijk bestuur, zoals onder meer het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter zake verwijst verzoeker naar een arrest van de Raad van State dd. 11.06.2002 waarin werd geoordeeld dat "de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen" (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

Gelet het bovenstaande dient verwerende partij alle relevante elementen in het dossier in ogenschouw te nemen en te beoordelen alvorens tot een beslissing te komen, quod non in casu.

13. Verwerende partij grondt haar beslissing op het gegeven dat verzoeker geen geldig paspoort kan voorleggen. Verzoeker legt het uittreksel uit het Rijksregister voor waaruit zijn identiteit duidelijk blijkt.

Artikel 4 van de wet van 8 augustus 1983 tot regeling van een Rijksregister voorzien bovendien dat de gegevens die opgenomen zijn in het Rijksregister bewijskracht hebben tot een bewijs van tegendeel (zie o.a. T. EVERARD, T. Vreemd. 2019, nr. 1, p. 29). De identiteit van verzoeker in de Registers van Jette is thans duidelijk.

Thans blijkt uit het uittreksel van het Rijksregister dat op 25.01.2019 een nieuwe Belgische identiteitskaart werd afgeleverd, deze is geldig tot 2029. Zodat verzoeker op heden op legale wijze op het Belgisch grondgebied verblijft.

14. Verwerende partij oordeelt dat er in hoofde verzoeker een risico op onderduiken zou bestaan. Doch, het risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn:

"Net zoals in het kader van het huidige regime zal het risico op onderduiken actueel en reëel moeten zijn. Alhoewel ze niet uitdrukkelijk voorzien worden door de toepasselijke Europese akten werden deze vereisten hernomen om de willekeur van de overheid te beperken. Het risico moet actueel zijn, om te vermijden dat het bestaan van het risico op onderduiken gebaseerd is op een objectief criterium dat te oud is, zonder dat er rekening wordt gehouden met de evolutie van de situatie of van het gedrag van de betrokkene. Het feit dat het risico op onderduiken reëel is, impliceert dat het kan worden geverifieerd en dat de feiten die gebruikt worden om het risico vast te stellen op afdoende wijze worden vastgesteld." (Kamer 2016-2017 2548/1 p16) en kan slechts worden vastgesteld na een individueel onderzoek (RVV 9.12.2015 ; RVV 4.09.2017). Rekening houdend met een aantal objectieve criteria maar ook met alle omstandigheden eigen aan elk geval.

Verwerende partij verwijst naar slechts volgende objectieve omstandigheden:

- *Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker zijn verblijf heeft trachten te regulariseren;*
- *verzoeker werkt niet mee met de overheden want heeft zich niet aangemeld bij de gemeente en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert*

Verwerende partij gaat echter volledig de mist in alwaar zij nalaat de omstandigheden eigen aan de zaak van verzoeker in acht te nemen.

Verzoeker heeft wel degelijk meegewerkt met de administratieve overheden en heeft zich meermaals aangeboden in het Gemeentehuis van Jette. Verzoeker heeft uiteindelijk de Belgische nationaliteit verworven. Verzoeker heeft in de lange tijd die hij heeft verbleven in België zich stevast ook aangeboden op de arbeidsmarkt.

Op heden staat verzoeker nog steeds ingeschreven op het adres te Jette,[...].

De objectieve criteria die in aanmerking genomen worden volstaan dus op zichzelf niet om tot een risico op onderduiken vast te stellen.

Risico op onderduiken wordt niet afdoende/deugdelijk gemotiveerd.

De beslissing dient te worden vernietigd.

15. De grondslag van het inreisverbod dat aan verzoeker werd opgelegd situeert zich in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling is een omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115 van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn).

Artikel 2, punt 3 van de Terugkeerrichtlijn luidt als volgt:

"Deze richtlijn is niet van toepassing op personen die onder het Gemeenschapsrecht inzake vrij verkeer vallen in de zin van artikel 2, punt 5, van de Schengengrenscodex."

Artikel 2 punt 5 van de Schengengrenscode stelt het volgende:

"Definities

In deze verordening wordt verstaan onder:

[...]

5. „personen die onder het Unierecht inzake vrij verkeer vallen”:

a) de burgers van de Unie in de zin van artikel 20, lid 1, VWEU en de in Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad (1) bedoelde onderdanen van derde landen die familielid zijn van een burger van de Unie die zijn recht van vrij verkeer uitoefent [...];

b) [...];”.

Gelet de Belgische nationaliteit van verzoeker kan hem geen inreisverbod worden opgelegd.

Bijgevolg dient ook deze beslissing te worden vernietigd.

4. SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL

16. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvS 23 februari 2004, nr. 128.424).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. In casu is duidelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris onvoldoende de administratieve stukken op naam van verzoeker heeft geraadpleegd. Meer nog wordt er in de beslissing thans niet verwezen naar de voorgeschiedenis van verzoeker bij het regulariseren van zijn verblijfsrecht.

Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt. Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat men op zich van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de (gemachtigde van de) Staatssecretaris bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Uit de navolgende bespreking blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris bovenstaande verplichtingen en rechtsbeginselen met de voeten heeft getreden.

De Dienst Vreemdelingenzaken motiveert simpelweg dat verzoeker niet in het bezit zou zijn van een geldig paspoort of geldig visum/verblijfstitel en dat niet zou blijken uit het administratief dossier dat verzoeker in het verleden stappen zou hebben ondernemen ter regularisering van zijn verblijf in België.

Nochtans blijkt het tegendeel uit het uittreksels van het Rijksregister op naam van verzoeker.

17. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft bij het nemen van de bestreden beslissingen geen rekening gehouden met alle feitelijkeheden van het administratief dossier.

Bij het onderzoek naar de specifieke omstandigheden dient de Dienst Vreemdelingenzaken het rechtszekerheids- en evenredigheidsbeginsel indachtig te zijn.

Bovendien is het duidelijk dat de bestreden beslissing niet zorgvuldig werd voorbereid. Onderhavig bevel werd als een automatisme afgeleverd, terwijl verwerende partij bij het nemen van een terugkeerbesluit een zorgvuldig en individueel onderzoek dient te voeren.

Om deze redenen schendt verwerende partij alle bovenvermelde wetsbepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur, en dient de bestreden beslissing te worden vernietigd. Verwerende partij begaat een flagrante schending van de motiveringsplicht. De motivering van de bestreden beslissing kan geenszins afdoend genoemd worden, de opgegeven motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen. Verwerende partij is volledig voorbijgegaan aan de nationaliteit en het familieleven van verzoeker.

De bestreden beslissing moet vernietigd worden.

B. IN ONDERGESCHIKTE ORDE: SCHENDING VAN ARTIKEL 3 EVRM

18. In ondergeschikte orde, verwijst verzoekende partij artikel 3 EVRM, die luidt als volgt:

"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen."

Zoals hierboven reeds aangegeven verblijft verzoeker reeds bijzonder lange tijd jaar in België, alwaar zijn volledige familie rechtsgeldig verblijft.

Bovendien heeft verzoeker geen bezittingen in Ivoorkust, noch onderdak.

Gelet het bovenstaande zal een repatriëring van verzoeker naar zijn land van herkomst, met name Ivoorkust, niet alleen een ernstige aantasting van de levenskwaliteit zal inhouden, maar ook een schending van artikel 3 EVRM."

4.2.1. De Raad merkt op dat, zoals verzoeker correct aangeeft, artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Verweerder heeft immers geduid dat hij toepassing maakte van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, nadat hij vaststelde dat verzoeker in het Rijk verbleef zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van dezelfde wet vereiste documenten. Hierbij heeft hij gespecificeerd dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort met een geldig visum of van een verblijfstitel. Uit de motivering van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot terugleiding naar de grens, waarin wordt verwezen naar de toepassing van toepassing van artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet, blijkt ook duidelijk dat verweerder de verplichting, die voortvloeit uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, in aanmerking nam om bij het nemen van een verwijderingsmaatregel rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Verweerder heeft uiteengezet dat verzoekers onduidelijke verklaringen niet toelieten vast te stellen dat hij een vrouw en kind in België heeft en dat hij niet aantoonde te lijden aan een ziekte die hem verhindert om terug te keren naar zijn land van herkomst. Daarnaast heeft

verweerder in de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten duidelijk gesteld dat hij toepassing maakte van artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet om verzoeker geen termijn toe te kennen voor een vrijwillig vertrek. Hij heeft aangegeven van oordeel te zijn dat er een risico bestaat dat verzoeker zal onderduiken. Hierbij heeft verweerder gebruik gemaakt van de criteria die zijn opgenomen in artikel 1, § 2, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet en geduid dat verzoeker beweert al zestien jaar in België te verblijven, terwijl niet blijkt dat hij heeft getracht zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier te regulariseren, dat hij zich niet heeft aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn en hij ook niet het bewijs levert dat hij op hotel verblijft. Uit de overwegingen in deze beslissing blijkt dat verweerder hierbij de inlichtingen die verzoeker hem heeft meegedeeld heeft betrokken. In de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod heeft verweerder voorts aangegeven dat hij gebruik maakte van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet om deze beslissing te nemen en heeft hij verwezen naar het feit dat aan verzoeker geen termijn voor het vrijwillig vertrek werd toegestaan. Verweerder heeft tevens uiteengezet op basis van welke argumentatie hij de duur van het inreisverbod vastlegde op twee jaar. Deze motiveringen zijn pertinent en draagkrachtig. Ze laten verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingen-wet of in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

4.2.2. Waar verzoeker voorhoudt dat verweerder is uitgegaan van incorrecte feiten, dat de bestreden beslissingen niet zijn gesteund op een aanvaardbare argumentatie en dat ze niet deugdelijk werden voorbereid, voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker stelt dat verweerder is voorbijgegaan aan het feit dat hij al jarenlang in België woont, dat hij de Belgische nationaliteit heeft verworven, dat hij goed is geïntegreerd, dat zijn familie in België woont en dat hij *“de nodige administratieve stappen heeft doorlopen”*.

De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij de Belgische nationaliteit heeft. Verzoeker maakt weliswaar een uittreksel uit het Rijksregister over waaruit blijkt dat een persoon met dezelfde naam als deze die hij gebruikt de Belgische nationaliteit heeft, doch hij toont niet aan dat hij deze persoon is. Verzoekers betoog dat gegevens die zijn opgenomen in het Rijksregister bewijskracht hebben tot een bewijs van het tegendeel wijzigt hieraan niets. De Raad stelt vast dat het uittreksel uit het Rijksregister dat bij het verzoekschrift wordt gevoegd en dat werd opgevraagd door zijn raadvrouw betrekking heeft op een persoon die op 27 december 1997 in Ivoorkust in het huwelijk trad met A.A.K. en die op 23 november 2020 uit de echt is gescheiden. Er werden drie kinderen, K.M.A., K.F.A. en Y.F.A., uit het huwelijk van deze persoon met A.A.K. geboren. Verzoeker maakte tijdens zijn gehoor op 26 augustus 2023 echter geen melding van deze vrouw en drie kinderen. Hij verklaarde dat zijn ex-vrouw, van wie hij de naam, ondanks de vraag hiertoe, niet meedeelde, de Belgische nationaliteit heeft en dat hij één kind, met de naam K., heeft. De naam van dit kind is verschillend van de namen van de kinderen in het voorgelegde uittreksel uit het Rijksregister. Verzoeker stelde toen hij werd gehoord ook geenszins dat hij de Belgische nationaliteit had, maar gaf uitdrukkelijk aan de Ivoriaanse nationaliteit te hebben. Het staat ook niet ter discussie dat verzoeker bij de politiecontrole op 26 augustus 2023 geen Belgische identiteitskaart kon tonen en verzoeker voegt ook bij zijn verzoekschrift geen kopie van een Belgische identiteitskaart of van enig ander stuk dat zou toelaten hem te vereenzelvigen met de persoon op wie het aangebrachte uittreksel uit het Rijksregister betrekking heeft en dat zou toelaten hem te identificeren als een Belgisch staatsburger. De andere door verzoeker bij zijn verzoekschrift gevoegde stukken inzake de uitkering van werkloosheidsvergoedingen aan een persoon met dezelfde naam als diegene die hij gebruikt, laten hier niet anders over denken.

Wat betreft verzoekers betoog dat hij verscheidene familieleden heeft in België moet worden herhaald dat verweerder duidelijk heeft aangegeven dat verzoeker, toen hij werd gehoord, weliswaar verwees naar een Belgische vrouw en een Belgisch kind die in het Rijk zouden verblijven, maar dat de door hem verstrekte informatie niet toeliet deze personen te identificeren. Verzoeker betwist niet dat de karige informatie die hij verstrekte verweerder niet in de mogelijkheid stelde te achterhalen op wie hij doelde en derhalve vast te stellen dat er effectief verwanten van hem in het Rijk verblijven. Door in zijn verzoekschrift te verwijzen naar volledig andere personen, van wie hij tijdens zijn gehoor geen melding maakte en van wie niet kan worden vastgesteld dat zij verwanten van hem zijn, toont verzoeker niet aan dat verweerder is uitgegaan van een incorrecte feitenvinding of dat de bestreden beslissingen niet zorgvuldig werden voorbereid. De Raad benadrukt hierbij nogmaals dat verzoeker uitdrukkelijk werd gevraagd om mee te delen of hij een partner en kinderen in België heeft en om in het bevestigende geval hun identiteit mee te geven en dat

verzoeker zich beperkte tot de mededeling dat een ex-vrouw en een zekere K., van wie hij stelde dat het zijn kind is, in België verbleven. Op de vraag of er nog andere familieleden van hem in België verbleven antwoordde hij negatief. Verzoeker kan, nu hij uitdrukkelijk werd bevraagd aangaande de aanwezigheid van eventuele gezins- en familieleden in het Rijk en gelet op het feit dat hij geen identiteitsdocumenten kon voorleggen die toelieten zijn identiteit met zekerheid vast te stellen, niet voorhouden dat verweerder niet poogde om zich voldoende te informeren.

In zoverre verzoeker nog stelt dat hij al vele jaren in België woont en dat hij geïntegreerd is, wijst de Raad erop dat verweerder hiermee rekening heeft gehouden en, met verwijzing naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM), heeft aangegeven dat, nu verzoeker geen gevestigde vreemdeling is, uit het feit dat hij het land dient te verlaten niet zonder meer een schending van zijn recht op een privéleven, in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan worden afgeleid.

Verzoeker stelt ook nog dat verweerder onterecht zou hebben geoordeeld dat er een risico op onderduiken bestaat. Hij stelt dat dit risico actueel en reëel moet zijn. Aangezien hij zelf aanvoert dat hij reeds vele jaren in België verblijft en hij daarnaast in gebreke blijft om aan te tonen dat hij over enige verblijfstitel of vaste verblijfplaats beschikt kan hij niet worden gevolgd in zijn standpunt dat een risico op onderduiken in casu niet actueel en reëel zou zijn. Zijn bewering dat hij zich meermaals heeft aangemeld bij de gemeente Jette en dat hij de Belgische nationaliteit heeft verworven blijft ongestaafd. De Raad herhaalt hierbij dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat het uittreksel uit het Rijksregister inzake K.Z., die ingeschreven staat op een adres in Jette, betrekking heeft op zijn persoon en merkt op dat er evenmin kan worden vastgesteld dat de werkloosheidsattesten inzake deze in Jette ingeschreven persoon hem betreffen. Verzoeker toont met zijn beschouwingen niet aan dat verweerder verkeerdelijk stelde dat hij tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek om internationale bescherming indiende binnen de door de wet voorziene termijn en dat hij niet meewerkt of heeft meegewerkt met de overheden.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissingen niet deugdelijk werden voorbereid of dat deze werden genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel of van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aangetoond.

4.2.3. Verzoeker geeft voorts aan bepaalde gegevens anders te appreciëren dan het bestuur, maar toont hiermee niet aan dat het evenredigheidsbeginsel of het rechtszekerheidsbeginsel werden geschonden.

4.2.4. De door verzoeker aangevoerde schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet is gestoeld op de veronderstelling dat hij de Belgische nationaliteit heeft. Aangezien het bewijs niet wordt geleverd dat dit inderdaad het geval is – verzoeker verklaarde, zoals reeds gesteld, ook uitdrukkelijk van Ivoriaanse nationaliteit te zijn – kan geen schending van voormelde wetbepaling worden vastgesteld.

4.2.5. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet herhaalt de Raad, met verwijzing naar de bespreking van de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht, dat uit de motivering van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en van de beslissing tot terugleiding naar de grens blijkt dat verweerder rekening hield met de in dit artikel opgenomen verplichting. Waar verzoeker stelt dat hij de persoon is op wie het door hem neergelegde uittreksel uit het Rijksregister betrekking heeft, kan het volstaan te verwijzen naar de bespreking van het onderdeel van het middel inzake de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Een bewijskrachtig stuk dat aantoonde dat hij deze persoon is en dat de personen naar wie hij verwijst verwanten zijn ligt niet voor.

Verzoekers uiteenzetting laat de Raad niet toe te concluderen dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet werd geschonden.

4.2.6. Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM merkt de Raad allereerst op dat niet wordt aangetoond dat de bestreden beslissingen een einde stellen aan enig bestaand recht op verblijf. Er kan dan ook niet worden besloten dat deze beslissingen een inmenging in het privé- of gezinsleven zouden vormen die enkel mogelijk is in de in artikel 8, tweede lid van het EVRM bedoelde gevallen. Daarnaast moet worden benadrukt dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr.

23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoeker, die in zijn verzoekschrift vermeldt dat hij “*op straat leeft*”, toont daarenboven niet aan dat hij enig gezinsleven heeft met een partner of een kind in het Rijk. Hij maakt ook niet aannemelijk dat hij normale familiale contacten met eventuele verwanten in België – waarbij moet worden herhaald dat hij tijdens zijn gehoor aangaf, behoudens een ex-partner en een kind, geen familie in België te hebben – niet kan onderhouden vanuit het buitenland. Zijn bewering in zijn verzoekschrift dat hij nog instaat voor de opvoeding van zijn kinderen en dat hij een goede band onderhoudt met zijn zussen en een broer blijft ongestaafd.

Uit de loutere omstandigheid dat verzoeker tijdens een langdurig illegaal verblijf relaties heeft opgebouwd in België kan hij ook geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 EVRM afleiden (cf. EHRM 5 september 2000 nr. 44328/98, Solomon/Nederland, EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstantinov/Nederland en EHRM 8 april 2008 nr. 21878/06 Nyanzi/Verenigd Koninkrijk EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie/Noor-wegen). Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt bovendien dat er, in het geval een vreemdeling zich bewust was of zich bewust diende te zijn van het feit dat hij illegaal in het Rijk verbleef of dat zijn verblijfsstatus precair was, slechts in uitzonderlijke omstandigheden kan worden besloten tot een schending van artikel 8 van het EVRM wanneer deze vreemdeling geen verblijfstitel wordt toegestaan of indien hij wordt verplicht het land te verlaten (cf. EHRM 17 januari 2014, nr. 41738/10, Paposhvili/België; EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse/Nederland). Het loutere feit dat verzoeker stelt geïntegreerd te zijn laat als zodanig niet toe te concluderen dat in casu dergelijke uitzonderlijke omstandigheden spelen of dat enig aspect van zijn privéleven dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt ernstig wordt geraakt. Verzoekers betoog leidt niet tot de conclusie dat er op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten, die een belemmering zou kunnen vormen om de bestreden beslissingen te nemen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt geenszins.

4.2.7. Verzoeker voert ter onderbouwing van zijn stelling dat de bestreden beslissingen niet verenigbaar zijn met artikel 3 van het EVRM aan dat hij geen bezittingen of onderdak in Ivoorkust heeft en een terugkeer naar dat land dus een ernstige aantasting van zijn levenskwaliteit zal inhouden. Aangezien niet blijkt dat hij in België wel bezittingen of een verblijfplaats heeft en hij alhier, bij gebrek aan een verblijfstitel, niet op legale wijze in een inkomen kan voorzien – een belemmering die in principe niet bestaat in zijn land van herkomst –, kan zijn betoog niet overtuigen. Bovendien ligt, overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM, de minimumdrempel van hardheid om, op basis van socio-economische omstandigheden, te kunnen concluderen tot een schending van artikel 3 van het EVRM zeer hoog (cf. EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N./Verenigd Koninkrijk). Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat er effectief klemmende humanitaire overwegingen zijn die verweerder er hadden dienen van te weerhouden de bestreden beslissingen te nemen (cf. M. MAES, “Artikel 3 van het EVRM als bescherming tegen socio-economische en humanitaire omstandigheden in het land van herkomst of terugkeer: de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens”, *TVR* 2013, 19-39).

Nu verzoeker niet aantoont dat hij een gezinsleven in België heeft of dat “*zijn volledige familie rechtsgeldig [in België] verblijft*” kan ook zijn verwijzing naar de aanwezigheid van verwanten – die zich, zo deze al bestaan, schijnbaar niet om hem bekommeren – in het Rijk er niet toe leiden dat moet worden aangenomen dat het feit dat hij België moet verlaten en er tijdelijk niet zal mogen verblijven een schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM.

Een schending van voormelde verdragsbepaling wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf januari tweeduizend vierentwintig door:

G. DE BOECK, voorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN G. DE BOECK